

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SZEKCIÓ

DARÓCZY kontra MAGYARORSZÁG ÜGY
(44378/05. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2008. július 1.

Ezen határozat az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdésében foglalt körülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.

A Daróczy kontra Magyarország ügyben,

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Françoise Tulkens, *Elnök*,
Ireneu Cabral Barreto,
Vladimiro Zagrebelsky,
Danutė Jočienė,
Sajó András,
Nona Tsotsoria,
İşıl Karakaş, *bírák*,
és Sally Dollé, *Hivatalvezető*,

2008. június 10-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (44378/05. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény (az "Egyezmény") 34. Cikke alapján egy magyar állampolgár, Daróczy Tibor Ipolyné (a "kérelmező") 2005. december 5-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Kádár A. Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt (a "Kormány") Képviselője, dr. Höltszl Lipót képviselte az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumból.

3. A kérelmező azt állította, hogy házassági nevének jogszabályon alapuló megváltoztatása megsértette az Egyezmény 8. Cikkének 1. bekezdésében számára biztosított, családi és magánélethez való jogot.

4. 2007. július 9-én a Bíróság úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. Az Egyezmény 29. Cikkének 3. bekezdése alapján úgy döntött, hogy a kérelem érdemét és elfogadhatóságát együttesen vizsgálja.

A TÉNYEK

I. AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

5. A kérelmező, Daróczy Tibor Ipolyné, magyar állampolgár, aki 1933-ban született és Budapesten él.

A. Az ügy körülményei

6. A felek előterjesztései alapján az ügy tényei a következőképpen összegezhetők.

7. 1950-ben a kérelmező házasságot kötött Daróczy Tibor Ipollyal. Az 1786/1927. sz. születési anyakönyvi kivonat szerint Daróczy úr születésének pillanatától fogva jogosult volt a fent említett két utónév viselésére¹. A férj "Daróczy Tibor" formában írta alá a házassági anyakönyvi bejegyzést. A kérelmező úgy döntött, hogy házassági névként férje nevét a férj első utónevéhez (Tibor) illesztett "-né" házasságra utaló toldással viseli. A Magyarországon széles körben elterjedt szokás szerint a férj még hivatalos kontextusban is csak első utónevét használta. A kérelmező házassági neve Daróczy Tiborné formában került bejegyzésre a házassági anyakönyvbe.

8. A házasságot megkötő hivatalnok nem vette észre, hogy a kérelmező által választott név ellentétes a joggal, mivel a szóban forgó időszakban a nők csak férjük teljes nevének viselését választhatták, beleértve minden utónevet. A jelen ügyben a kérelmező házassági neve helyesen Daróczy Tibor Ipolyné lett volna.

9. A hibát nem észlelték 1954-ben, amikor Magyarországon bevezetésre került a személyazonosító igazolvány. A kérelmező 1974-ben kibocsátott megújított személyazonosító igazolványa is a Daróczy Tiborné nevet tartalmazta. A kérelmező minden hivatalos és magánügyben ezt a nevet használta. Különösen, társadalombiztosítási igazolványát és adóigazolványát is Daróczy Tiborné névre állították ki.

10. 1984-ben Magyarországon bevezették az elektronikus adatrögzítést. Az új Állami Népszámlánytörvényben a kérelmező nevét automatikusan a jogszabályi előírásnak megfelelően, Daróczy Tibor Ipolyné formában jegyezték be. A kérelmező azonban erről a tényről nem kapott hivatalos értesítést. 1994-ben a kérelmezőt és férjét Daróczy Tibor, illetve Daróczy Tiborné néven jegyezték be a választói névjegyzékbe. Ez az adatbázis az állami népszámlánytörvény adatain alapult.

11. 1996-ban a kérelmező férje elhunyt. Ezt követően a kérelmező a Daróczy Tiborné nevet használta az özvegyi mivoltát jelölő „özv.” előtaggal.

12. 2004-ben a kérelmező elveszítette személyazonosító igazolványát. Az állami népszámlánytörvény adatai alapján az okmányiroda új személyazonosító igazolványt állított ki, amelyben a kérelmező neve özv. Daróczy Tibor Ipolynéként szerepelt. 2005. január 13-án a kérelmező hatósági bizonyítványt kapott, amely ezt a nevet tartalmazta. A bizonyítvány egyedüli funkciója az volt, hogy lehetővé tegye a kérelmező számára a bankszámlájához való hozzáférést, mivel az új személyazonosító igazolványában szereplő név eltért attól, amelyet a bankszámla megnyitása idején használt. A hatósági bizonyítvány szövege kifejezetten utalt arra, hogy egyszeri felhasználásra került kiadásra.

13. A kérelmező a Daróczy Tiborné név viselésének engedélyezését kérve panaszt tett a Belügyminisztériumban. 2004 novemberében a Minisztérium arról

---

¹ A néhai Daróczy úrnak azonban a keresztlevel szerint négy utóneve volt. Keresztségben kapott neve Daróczy Tibor Ipoly Károly Antal volt.

tájékoztatva a kérelmezőt, hogy mivel férje neve Daróczy Tibor Ipoly volt, a kérelmező özvegyként a teljes név viselésére jogosult és köteles, s hogy a név más formára nem módosítható. A kérelmező neve jelenleg Daróczy Tibor Ipolyné formában van nyilvántartva.

B. Releváns hazai jog

1. A Belügyminiszter 1906. évi 80. 000. számú rendelete - Utasítás az állami anyakönyvek vezetéséről (a kérelmező házasságkötésének időpontjában hatályos szöveg)

55. §

“(3) “A nők rendszerint csak saját családi (születési) és utónevükön nevezendők az anyakönyvi bejegyzésekben. Kivételt képez s úgy férje, valamint saját családi és utónevén nevezendő a:

(a) férjes, özvegy, ... asszony...”

2. A házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény

25. §

„(1) A feleség a házasságkötés után

a) kizárólag a maga teljes nevét viseli, vagy

b) a férje teljes nevét viseli a házasságra utaló toldással, amelyhez a maga teljes nevét hozzákapcsolhatja, vagy

c) a férje családi nevét viseli a házasságra utaló toldással és ehhez a maga teljes nevét hozzákapcsolja, vagy

d) a férje családi nevéhez hozzákapcsolja a saját utónevét. (...)”

3. Az anyakönyvekről, a házasságkötési eljárásról és a névviselésről szóló 1982. évi 17. törvényerejű rendelet

27/B. §

„(6) A házastársa nevét viselő személy a házasságkötés folytán szerzett nevet (a házastársa nevét) névváltoztatással nem változtathatja meg.”

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 8. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

14. A Kérelmező panaszolta, hogy több mint 50 éven át viselt nevének megváltoztatására kötelezték, megsértve ezzel az Egyezmény 8. Cikkét, amely kimondja:

„1. Mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét tiszteletben tartsák...

2. E jog gyakorlásába hatóság csak a törvényben meghatározott, olyan esetekben avatkozhat be, amikor az egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság, a közbiztonság vagy az ország gazdasági jóléte érdekében, zavargás vagy bűncselekmény megelőzése, a közegészség vagy az erkölcsök védelme, avagy mások jogainak és szabadságainak védelme érdekében szükséges.”

A. Elfogadhatóság

15. A Kormány arra hivatkozott, hogy az ügyben a jogerős határozat a 2005. január 13-án kiadott hatósági bizonyítvány volt. Mivel a kérelmező csak 2005. december 5-én terjesztette elő kérelmét, elmulasztotta a hathónapos határidő betartását. Ugyanakkor a Kormány nem vitatta a kérdésre vonatkozó hazai jogszabályok kötelező rendelkezéseit.

16. A kérelmező fenntartotta, hogy magánélethez való jogának megsértése folyamatosan fennállt. Véleménye szerint a hatósági bizonyítvány kibocsátása nem tekinthető hatósági határozatnak, mivel az csupán a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő, hivatalos nevét igazolta. Következésképpen magánélethez való jogának megsértését nem a hatósági bizonyítvány kibocsátása jelentette, hanem maga a kérdést szabályozó jogszabály. Ezért a bizonyítvány kibocsátása nem tekinthető a hathónapos határidő kezdő időpontjának.

17. A Bíróság megismétli, hogy a hathónapos határidő – amely a Szerződő Felek annak megakadályozására irányuló kívánságát fejezi ki, hogy korábbi döntések meghatározatlan ideig vitathatóak legyenek – nem csupán az alperes Kormány, hanem a jogbiztonság érdekét is szolgálja, amely önmagában is érték. Kijelöli az Egyezmény szervei által végrehajtható felülvizsgálat időbeli korlátját, és jelzi a magánszemélyek, valamint az állami hatóságok felé is azt az időtartamot, amelyen túl felülvizsgálatnak már nincs helye (ld. például *Walker v. the United Kingdom* (dec), no. 34979/97, ECHR 2000-I).

18. A Bíróság azonban azt is észrevételezi, hogy amennyiben egy tartós állapot áll fenn, a hathónapos határidő nem kezdődik el, mivel ez arra szolgál, hogy korábbi aktusokat és határozatokat meghatározott idő elteltével megtámadhatatlanná tegyen (ld. *Malama v. Greece*, no. 43622/98, 35. §, ECHR 2001-II).

19. A Bíróság megjegyzi, hogy a kérelmező névviselését a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény kötelező rendelkezései szabályozzák. A Bíróság nem találja meggyőzőnek a Kormány azon állítását, hogy az ügyben a jogerős határozat a 2005. január 13-án kibocsátott hatósági bizonyítvány volt. A Bíróság felhívja a figyelmet arra a tényre, hogy a vitatott bizonyítvány semmilyen értelemben nem érintette a kérelmező nevét. Ez nem egy alakszerű hatósági határozat volt, hanem csak egy nyilatkozat a kérelmező nevének jogilag helyes formájáról annak érdekében, hogy lehetővé váljék számára a bankszámlájához való hozzáférés. Ilyen módon a kérelmező nevének megváltoztatása magából a jogból fakadt, nem az okirat kibocsátása miatt

következett be. Következésképpen a kérelmező kötelezettsége nevének megváltoztatására 1952 óta fennállt, és a törvény erejénél fogva jelenleg is fennáll. Ezen körülmények azt jelzik, hogy a kérelmező magánélethez való jogával kapcsolatos panaszai vonatkozásában egy folyamatos állapot állt fenn.

20. Ebből következően a Kormány előzetes kifogását el kell utasítani. Továbbá, a Bíróság megjegyzi, hogy a panasz nem nyilvánvalóan megalapozatlan az Egyezmény 35. Cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben, és semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

B. Érdem

1. A Kormány érvelése

21. A Kormány előterjesztette, hogy a születési és a házassági anyakönyvi kivonatból megállapítható (bár ez utóbbit a néhai Daróczy Tibor Ipoly „Daróczy Tibor” néven írta alá), hogy a kérelmező néhai férjének születésétől fogva két utóneve volt. A néhai férj soha nem kezdeményezte nevének megváltoztatását. A Kormány arra is rámutatott, hogy a Rendelet alapján férjezett nők esetében egyetlen névviselési forma volt megengedett: a férj teljes nevének viselése a házasságra utaló „-né” toldással. A névváltoztatás tilalmát illetően a Kormány előadta, hogy a tiltás célja a férj érdekeinek védelme, nevezetesen az, hogy a feleség ne változtathassa meg házassági nevét a férj hozzájárulása nélkül.

22. Végezetül, a Kormány fenntartotta, hogy névváltoztatásra a megfelelő eljárás megindításával, nem pedig rövid vagy egyszerűsített névalakok nyilvántartásokba történő bejegyzésével kerülhet sor. A kérelmező és férje azonban nem indított ilyen eljárást, így a panaszolt helyzet saját magatartásuk következtében állt elő. Ez a jogsértő gyakorlat ellentétes volt az állami nyilvántartások közhitelességének és mások emberi jogainak védelmét célzó jogszabályi rendelkezésekkel. Ezért a szabályozás által megvalósított beavatkozás nem tekinthető szükségtelennek és aránytalannak egy demokratikus társadalomban.

2. A kérelmező érvei

23. A kérelmező szerint a belügyminiszter 1906. évi 80.000 számú rendelete - Utasítás az állami anyakönyvek vezetéséről („a Rendelet”) nem tartalmazott semmilyen specifikus szabályt a férjezett nők névviseléséről, ezért a viselt név rendhagyó megalkotása nem volt jogellenes abban az időben. A vizsgált időszak pontos gyakorlatának ismerete nélkül a Rendelet szövegéből három lehetőség adódik: a férj teljes nevének viselése abban a formában, ahogyan az az állami népességnylvántartásban bejegyzésre került, Daróczy úr keresztségben kapott nevének viselése, illetve annak a névváltozatnak a viselése, amit a feleség a mindennapi életben használt. Ezzel kapcsolatban a kérelmező azt is előadta, hogy a Kormány érve alapján házassági nevének „Daróczy Tibor Ipolyné Lósy Évá”-nak (az utolsó két név az ő saját családi és utóneve) kellett volna lennie, ami nem azonos az állami hatóságok által megkívánt névvel. Ez jogértelmezésük önkényes voltát bizonyítja.

24. Ugyanakkor, a kérelmező szerint valószínű, hogy őt és férjét soha nem jegyezték be az állami népeségnyilvántartásba a Kormány által hivatkozott néven. 1994-ben Daróczy Tibor és Daróczy Tiborné néven vették fel őket a választói névjegyzékbe. Ez az adatbázis az állami népeségnyilvántartás adatain alapult, ezért a kérelmező úgy vélte, hogy akkoriban hivatalosan nevének „korábbi” változata volt bejegyezve. A kérelmező azt is előterjesztette, hogy 2004-ig névviselését semmilyen módon nem kérdőjelezték meg, amikor valamely hatóság hivatalos okiratot állított ki részére. Összegezve, a kérelmező fenntartotta: nem tartható felelősnek azért, hogy nem terjesztett elő névváltoztatás iránti hivatalos kérelmet, hiszen alapos okkal hihette, hogy hivatalos neve Daróczy Tiborné.

25. Névviseléshez való joga korlátozásának szükségességét illetően a kérelmező elismerte az állam mérlegelési jogkörét a kérdés szabályozása terén. Ugyanakkor megjegyezte, hogy azon időszak hossza, amely alatt a hiba észrevétlen maradt – és emiatt a kérelmező a köz- és magánélet minden területén Daróczy Tiborné néven vett részt – a hatóságok mulasztásának következménye. Ez megfosztja hitelétől a Kormány által felhozott, az állami népeségnyilvántartás közhitelességével és mások jogai védelmének biztosításával kapcsolatos érveket. Végezetül a kérelmező rámutatott, hogy neve nagyon szoros személyes azonosulást jelent számára, és kapcsolatot néhai férjével. Nyomós társadalmi szükséglet nélkül megfosztani őt attól a lehetőségtől, hogy továbbra is azt a nevet viselje, amit oly hosszú ideig viselt, nem tekinthető szükségesnek vagy arányosnak egy demokratikus társadalomban.

3. A Bíróság értékelése

26. A Bíróság megismétli, hogy a nevek alapvető szerepet játszanak a személyek azonosításában. A Bíróság azonban még olyan esetekben is elfogadja, hogy a névváltoztatás lehetőségének jogi korlátozása a közérdek védelmében – például a pontos népeségnyilvántartás, vagy annak érdekében, hogy a személyek azonosításához vagy egy adott név viselőinek családdhoz kötéséhez szükséges eszközök biztosítva legyenek (ld. *Stjerna v. Finland*, judgment of 25 November 1994, Series A no. 299-B, 61. o., 39. §, és *Johansson v. Finland*, no. 10163/02, 35. és 37. § ECHR 2007-...) – igazolható, hogyha valódi okok állnak fenn, amelyek miatt valamely egyén meg kívánja változtatni a nevét.

27. A Bíróság megjegyzi, hogy a vizsgált területen az államok széleskörű mérlegelési jogkörrel rendelkeznek. A Bíróságnak nem az a feladata, hogy a hatáskörrel rendelkező hatóságok helyébe lépjen a névváltoztatás szabályozására legmegfelelőbb szakpolitika meghatározásakor, hanem az, hogy az Egyezmény alapján felülvizsgálja az ezen hatóságok által mérlegelési jogkörükben meghozott határozatokat (ld. például *Hokkanen v. Finland* judgment of 23 September 1994, Series A no. 299-A, 20. o., 55. §; megváltoztatva a megváltoztatandókat, *Handyside v. the United Kingdom*, judgment of 7 December 1976, Series A no. 24, 23. o., 49. §).

28. A jelen körülmények között a Bíróság úgy véli: az a tény, hogy az alperes állam nem engedélyezte a kérelmező számára, hogy az általa kívánt nevet viselje, beavatkozást jelent a kérelmező magánéletébe. Mivel a felek nem vitatták, hogy a

kérelmező jogának korlátozását jogszabály írta elő, és hogy a korlátozás törvényes célt szolgált, a Bíróság a továbbiakban a szükségesség és arányosság kérdésére koncentrált. A különböző érdekek mérlegelése során egyrészt a kérelmező névviseléshez való jogát, másrészt a névválasztás szabályozásához fűződő közérdeket kell fontolóra venni.

29. A Kormány úgy érvelt, hogy az elérni kívánt törvényes cél az állami népességnyilvántartás közhitelességének és mások jogainak védelme volt. A Bíróság elfogadja, hogy kellő figyelmet kell szentelni a hivatalos nyilvántartások pontosságának, és hogy védelmük alapvető közérdek. A Bíróság azonban az alábbi okok miatt nehezen érti, hogy a kérelmező névhasználata milyen módon veszélyeztette a fent említett célokat.

30. A kérelmező a Daróczy Tiborné nevet 1950-ben kezdte viselni, amikor házasságot kötött. A felek között vitatott, hogy abban az időben ez volt-e a házassági névhasználat helyes módja. A Bíróság azonban úgy véli: még ha elfogadná is a Kormány álláspontját – vagyis, hogy a kérelmező hibásan viselte nevét – ez nem lehet döntő. A Bíróság felhívja a figyelmet arra a tényre, hogy a kérelmező nevét ebben a formában használta hivatalos életének minden vonatkozásában. Az állami hatóságok számos hivatalos okiratot – személyazonosító igazolványt is beleértve – állítottak ki számára, ezen a néven vették fel a választói névjegyzékbe, továbbá ezen a néven nyitott bankszámlát. A Kormány nem terjesztett elő olyan meggyőző érvet, amely bizonyítaná, hogy a kérelmező nevének állítólagosan helytelen használata bármilyen módon sértette az állami nyilvántartások magyar rendszerét az elmúlt 54 évben.

31. A Bíróság azt is nehezen tudja elfogadni, hogy a korlátozás mások, nevezetesen a kérelmező férje jogainak védelme érdekében volt szükséges. Az ügyiratokban nincs arra utaló jel, hogy néhai Daróczy Tibor más formában használta volna a nevét, ezért valószínűtlen, hogy a kérelmező azon szándéka, hogy továbbra is nevét viselje, sértené a férj jogait, még kevésbé annak halála után.

32. A Bíróság hangsúlyozza: noha igaz, hogy az államok a névszabályozás terén széleskörű mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, nem hagyhatják figyelmen kívül a nevek fontosságát a magánszemélyek életében: a név az önazonosság, az önmeghatározás központi eleme. A névviseléshez, illetve névváltoztatáshoz való jog korlátozása igazolt és releváns indokok nélkül nem egyeztethető össze az Egyezmény 8. Cikkének céljával, amely az egyének önmeghatározásának és személyes fejlődésének védelme (ld. többek között, *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, 61. §, ECHR 2002-III). Törvényes célra való formális hivatkozás – mint jelen esetben az állami népességnyilvántartás közhitelességének biztosítása – mások jogainak konkrét sérelme nélkül nem igazolhatja e jog korlátozását.

33. A jelen ügyben a Kormány nem terjesztett elő olyan meggyőző érvet, amely bizonyítja, hogy az állami nyilvántartások rendszerének valódisága, vagy a kérelmező néhai férjének jogai valós veszélyben voltak. A kérelmezővel szemben alkalmazott korlátozás ezért elfogadhatatlanul merev volt, és teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a kérelmező érdekeit annyiban, hogy olyan név megváltoztatására kényszerítette, amelyet több mint 50 éven át viselt, és amely a

fent említett önazonosítás és önmeghatározás terén betöltött relevancián túl szoros személyes kapcsolatot biztosított számára férjével.

34. A fenti érvekre tekintettel nem állítható, hogy a Kormány által felhozott megfontolások súlyosabbak, mint a kérelmező által az Egyezmény 8. Cikke alapján állított, ahhoz fűződő érdek, hogy továbbra is azt a nevet használhassa, amit több mint 50 éven át viselt. Ilyen módon nem találták meg a megfelelő egyensúlyt.

35. Következésképpen az Egyezmény 8. Cikkét megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

36. Az Egyezmény 41. Cikke kimondja:

“Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Kár

37. A kérelmező 3 500 euró nem vagyoni kártérítést kért.

38. A Kormány túlzottnak találta a kérelmező igényét.

39. A Bíróság úgy véli, megalapozottan feltehető, hogy az adott körülmények között a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett. Méltányossági alapon ítélve ilyen címen a teljes kért összeget megítéli a kérelmező számára.

40. Továbbá, tekintettel arra a tényre, hogy a jelen ügyben megállapított jogsértés folyamatos volt (ld. fenti 19. bek.), a Bíróságnak az az álláspontja, hogy a Kormánynak lépéseket kell tennie a kérelmező személyes helyzetének megoldása érdekében és hivatalos formában el kell ismernie, hogy a kérelmező megtarthatja a régóta viselt Daróczy Tiborné nevet.

B. Költségek és kiadások

41. A kérelmező további 1800 eurót kért a Bíróság előtti eljárás során felmerült költségek és kiadások megtérítésére. Előterjesztette, hogy igénye az ügyvédjével kötött azon megállapodáson alapul, miszerint csak abban az esetben fizet ügyvédi munkadíjat, hogyha az ügy sikeresen zárul le. Tételes elszámolást nyújtott be az ügyvéd által felszámított munkaórákról, amely szerint az ügyvéd 15 munkaórát foglalkozott az ügygel (1 óra konzultáció, 6 óra ügyirat tanulmányozás, és 8 óra beadványkészítés), 120 eurós óradíjjal.

42. A Kormány túlzottnak találta a kérelmező igényét.

43. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező akkor és annyiban jogosult a költségek és kiadások megtérítésére, hogyha bizonyítja, hogy azok ténylegesen és szükségszerűen merültek fel, és összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben a birtokában lévő információkra és a fenti kritériumokra figyelemmel a Bíróság a teljes kért összeg megítélését tartja ésszerűnek.

C. Késedelmi kamat

44. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG

1. A kérelmet szavazattöbbséggel elfogadhatónak *nyilvánítja*;
2. Egyhangúlag *megállapítja*, hogy az Egyezmény 8. Cikkét megsértették;
3. Egyhangúlag *megállapítja*
  - (a) hogy az alperes Államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, az alábbi összegeket kell kifizetnie a kérelmező számára az alperes Állam nemzeti valutájában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával:
    - (i) nem vagyoni kár tekintetében 3500 (háromezer ötszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét;
    - (ii) költségek és kiadások tekintetében 1800 (egyezer nyolcszáz) eurót;
  - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a kifizetés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2008. július 1-jén, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Françoise Tulkens
Elnök

Sally Dollé
Hivatalvezető